

איך כתבים על איש אהוב, שכל חייו היו עשייה, שהיו לי אתו שיחות אינסופיות, ויכוחים- שחסרה לי לחיצת ידו החמה,

איש יקר, שנולד בוויילס -ושמע אגדות וולשיות מהמטפלת אל תוך הלילה,

שגמגם - ובכדי להתגבר על הגמגום - הלך להדריך- שעלה לארץ- מתוך תעצומות נפש של הדור ההוא, שעסק בכל כך הרבה תחומים, חינך, הוראה- כתיבה, פוליטיקה (האיש 'שלנו' במפלגת העבודה), ספורט, איש מסור לאשתו, סבא נפלא, ובסוף ימיו לוחם. אומרים שצדיקים אין להם מנוחה לא בעולם הזה- ולא בעולם הבא, לא בתור עונש- אלא כי פועלים -בעולם הזה- וגם ירצו לפעול הלאה. כך נראה לח גם אבא- לחם פה לחם- ומן הסתם- הולך לעבוד למעלה- להלחם על משהו.

התקופה האחרונה של חייו- כשהיה מוטל חסר הכרה, כל כך לא אפיינה את חייו- חיכנו לאיזה אות, עקבנו אחרי כל שינוי.

איך נסתדר בלעדך- אני כל כך לא יודעת, מי ישמח- ויצחיק את אמא בלעדך, אני לא יודעת,

יהי זכרך ברוך- אבא יקר, אתה את חותמך- הטבעת בשלושתנו.

נוח לך פה בשלום, באדמה שכה אהבת.

כל הזמן היה נדמה לי שהלכת מאתנו, הבוקר התחוויר לי- שנלקחת מאתנו, הקב"ה היה זקוק לך שתלחם איזו מלחמה, ואתה כמובן הלכת- התנדבת- שעות נוספות וכו'.

אבי אבי,

מי ידבר איתי כל יום שישי, מי יחבק את אמא- ויספר לה בדיוק הדברים שחשובים לה, מי יאבק את הבית כל יום חמישי- מי ילחם מלחמות הכפר- מי?- לפחות רחך- החרותית- חופשייה- ולא כבולה יותר לגוף - שסרב לזוז בחודש האחרון.

תודה לחברים שהסיעו את אמי ואותנו פעמים ביום במשך 35 יום, הלך חזור- בנימוס ובחום- האופייניים לאנשי המשק בלבד.

תודה.

מרב